

prima instanță - (Judecătoria Ungheni) A. Parfeni
instanța de apel - (Curtea de Apel Bălți) I. Grosu, A. Corcenco, A. Ciobanu

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadi
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Adrian Popescu,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Adrian Popescu împotriva
Consiliului orășenesc Ungheni cu privire la anularea parțială a actului administrativ și
obligarea emiterii actului administrativ,

împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017, prin care a fost respins
apelul declarat de Adrian Popescu și menținută hotărârea Judecătoriei Ungheni din 04
octombrie 2016,

c o n s t a t ă:

La 11 ianuarie 2016 Adrian Popescu a înaintat cerere de chemare în judecată
împotriva Consiliului orășenesc Ungheni, solicitând:

- anularea parțială a deciziei Consiliului orășenesc Ungheni nr. 24 din 23 octombrie
2015, în partea ce ține de excluderea lit. d) din pct. 1 al deciziei menționate, ca fiind
contrar legislației în vigoare;

- obligarea autorității publice, Consiliului orășenesc Ungheni, de a emite actul
administrativ privind înstrăinarea cotei-părți în mărime de 68% din terenul cu suprafața de
0,3136 ha, amplasat în or. Ungheni, str. Hotin, 8, în condițiile legii;

- compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, cota de teren cu suprafața de 0,3136 ha,
amplasată în or. Ungheni, inițial a fost proprietatea bunelor lui Alexandru Rotari, ce le-a
fost repartizată pentru construcția casei de locuit și pentru necesitățile gospodărești, fapt
ce se confirmă prin titlul de proprietate, drept temei servind prevederile art. 82 din Codul
funciar, modificat prin Legea nr. 514 din 20 februarie 1991.

Ulterior, terenul cu suprafața de 0,3136 ha a fost fracționat, stabilindu-se cote-părți
ideale.

Susține că la cererea depusă de Alexandru Rotari, în anul 2005, Consiliul or.
Ungheni a adoptat decizia nr. 3/3, prin care s-a decis de a legaliza dreptul de proprietate
asupra sectoarelor de teren de pe lângă casa de locuit particulară, care a fost înregistrat la
Oficiul Cadastrat Teritorial, în temeiul Legii cadastrului bunurilor mobile.

După decesul bunecilor, cota de teren cu suprafața de 0,3136 ha a fost moștenită de Vitalie Rotaru și Victor Rotaru. Peste o perioadă de timp, terenul cu suprafața de 0,3136 ha și casa de locuit, în întregime au fost gajate la instituția financiar-bancară pentru a obține credit. Dat fiind faptul că dâșii nu au avut posibilitatea de a rambursa creditul, bunurile gajate au fost expuse la licitație.

Menționează Adrian Popescu că în rezultatul licitației a cumpărat lotul de teren expus spre vânzare, iar ulterior a înregistrat dreptul de proprietate asupra bunului imobil la Oficiul Cadastrat Teritorial Ungheni, fapt ce se confirmă prin Extrasul din Registrul bunurilor imobile.

Totodată, reține reclamantul că în Registrul bunurilor imobile este înscris că terenul cu suprafața de 0,3136 ha este diferențiat în cote-părți ideale, stabilindu-se coeficientul procentual în mărime de 68 % ca bun proprietate publică de domeniul privat, iar 32% sunt proprietate privată. Bunul ce face parte din domeniul proprietate publică este întărit juridic cu drept de folosință după Adrian Popescu, având calitatea de coproprietar al bunului întreg.

Astfel, afirmă că, în temeiul art. 352 din Codul civil, s-a adresat către pârât cu o cerere privind cumpărarea cotei-părți de 68% din terenul cu suprafața de 0,3136 ha, amplasat în or. Ungheni, str. Hotin, 8, însă, prin decizia Consiliului or. Ungheni nr. 24 din 23 octombrie 2015, s-a exclus lit. d) din pct. 1 al deciziei menționate și s-a decis de a-i refuza în procurarea cotei-părți de 68% din terenul în care deține cotă-parte cu drept de proprietate, fără a invoca un temei legal.

La 23 noiembrie 2015 a contestat decizia pârâtului cu cerere prealabilă, dar până la momentul înaintării cererii de chemare în judecată nu a primit nici un răspuns.

Prin hotărârea Judecătorei Ungheni din 04 octombrie 2016 s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată a lui Adrian Popescu împotriva Consiliului or. Ungheni cu privire la anularea parțială a actului administrativ și obligarea emiterii actului administrativ.

Ne fiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 06 octombrie 2016 Adrian Popescu a contestat-o cu apel, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017 s-a respins apelul declarat de Adrian Popescu și s-a menținut hotărârea Judecătorei Ungheni din 04 octombrie 2016.

La 31 mai 2017 Adrian Popescu a declarat recurs, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 09 martie 2017 și a hotărârii Judecătorei Ungheni din 04 octombrie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii de chemare în judecată și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea recursului, recurentul Adrian Popescu a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au ignorat probele și nu au examinat argumentele sale.

Astfel, menționează că instanțele de judecată nu au ținut cont că, anterior și ulterior Consiliul or. Ungheni a emis decizii privind vânzarea loturilor supranormative de pe lângă casă și că faptul amplasării liniilor electrice aeriene de tensiune înaltă de 110 kw în nemijlocita apropiere de terenul vizat, ce intră în zona de protecție, oferă dreptul doar la exploatarea ca teren agricol și limitează dreptul la construcție a caselor individuale.

La fel, instanța urma să cerceteze dosarul cadastral în care sunt înscrise date referitor la hotarele și suprafața terenurilor în litigiu, în ce mod sunt atribuite terenurile în vecinătate și dacă planul urbanistic nu va afecta dreptul lor de proprietate.

La 04 iulie 2017, intimatul Consiliului orășenesc Ungheni, a prezentat referință pe marginea recursului declarat de Adrian Popescu, în care a invocat caracterul neîntemeiat al acestuia și a solicitat respingerea lui.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, având în vedere că copia deciziei instanței de apel, expediată în adresa recurentului la 03 aprilie 2017 (f.d. 204), a fost recepționată la 06 aprilie 2017, recursul înaintat la 31 mai 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa

necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CtEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de Adrian Popescu nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Adrian Popescu.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari